

İşıqlı sabahlar üçün, çiçəklənən millət üçün,
düşünərək yaşayanlar üçün, səsi dünyaya yayılacaq bir
gənclik üçün, **parlaq bir gələcək üçün**, xoşbəxt bir
ailə üçün, sevincli qəlblər üçün, gülən üzlər üçün,
həyat səhifələrimizi parlaq imza sahiblərinin
qələmi ilə yazmaq üçün

Simurq

Kitabın sahibi

Oxu tarixi

Ürək ver

TUFLİNLƏR

AMİN

Redaktorlar:	Toğrul MUSAYEV Cavid QƏDİR
Korrektor:	Turac ELDARQIZI
Yekun oxunuş:	Azər ELŞADOĞLU
Tərtibatçı:	İsmayıl SÜLEYMANLI
İllüstratorlar:	Qalib MİRZƏLİYEV Elçin CABBAROV
Cildin dizaynerləri:	Azər ƏSGƏRZADƏ İsmayıl SÜLEYMANLI

Amin
TUFLİNLƏR

Bakı, "Simurq" Nəşriyyatı – 2022, 184 səh. / IV nəşr

© Amin / 2017

© Parlaq İmzalar MMC / 2017

Kitabın bütün hüquqları qorunur. İcazəsiz olaraq hər hansı vasitə ilə nəşri və yayımlanması qadağandır.

Simurq Nəşriyyatı | 1
Amin | 1

SİMURQ – Parlaq İmzalar MMC-yə məxsus markadır.

www.parlaqimzalar.az
simurq@parlaqimzalar.az
facebook.com/simurqkitab
0559697259 / 0559897259

Mətbəə: "AVE PRINT" MMC
Çap tarixi: 26.09.2022
Sifariş: 41(25)/22

Mündəricat

I fəsil	
Qəfil HÜCUM	11
II fəsil	
NORONUN ÇIXIŞI	17
III fəsil	
ETİRAZ böyüyür	24
IV fəsil	
ƏQRƏB ilə GÖRÜŞ	32
V fəsil	
İLƏN ilə TANIŞLIQ	40
VI fəsil	
KOALA ilə GÖRÜŞ	51
VII fəsil	
KİRPİ ilə GÖRÜŞ	56
VIII fəsil	
LƏRPİNDƏ GƏZİNTİ	63
IX fəsil	
KENQURU ilə GÖRÜŞ	67

X fəsil	
ARI İLƏ GÖRÜŞ	75
XI fəsil	
UZUNQULAQ İLƏ GÖRÜŞ	80
XII fəsil	
AĞACDƏLƏN HƏKİM	87
XIII fəsil	
QARIŞQA İLƏ GÖRÜŞ	93
XIV fəsil	
QUNDUZ DIŞI	100
XV fəsil	
TÖVBƏKAR TÜLKÜ	105
XVI fəsil	
QARĞA DİLİ	111
XVII fəsil	
MÜBAHİSƏSEVƏRLƏR	116
XVIII fəsil	
CİRTDANQIL	119
XIX fəsil	
SƏRÇƏ VƏ QARANQUŞ	124
XX fəsil	
TUTUQUŞUKİMİLƏR	127
XXI fəsil	
BAYQUŞLARIN SÖHBƏTİ	135

XXII fəsil	
MİMİKRIYALAYANLAR	147
XXIII fəsil	
FƏDAKARLIQ	149
XXIV fəsil	
BOLCLARIN YUVASI	152
XXV fəsil	
DÖYÜŞ	158
XXVI fəsil	
TƏKBƏŞİNALIQ	162
XXVII fəsil	
QARTAL İLƏ GÖRÜŞ	165
XXVIII fəsil	
İLƏN CƏSARƏTİ	169
XXIX fəsil	
İTKİ	173
XXX fəsil	
OŞANIN QƏRARI	176

A63235395.
Bu kod mənə kitab çıxarmağım üçün
dostum tərəfindən verilmiş ilk
50 manatın kodudur.

I Fəsil

Biri var idi, biri yox idi. Sonsuz səma yaradılmış, göylər ulduzlarla bəzədilmişdi... Yerlər döşədilmiş, sarsılmaz dağlarla bərkidilmiş, yer üzünə cürbəcür heyvanlar səpələnmişdi... Buludları hərəkətə gətirən küləklər əsmiş, sonra o buludlardan şırl-şırl tökülən yağmur endirilmiş, növbənöv gözəl bitkilər yetişdirilmiş, onlardan da çeşidli toxumlar çıxarılmışdı. Kol-kosları səs bürümüş, toz hər tərəfi basmışdı.

Tufinlər ağacların arası ilə, gizlənə-gizlənə, güc-bəla ilə qaçırdılar. Vəhşi bolclar arxalarınca düşmüş, onları qarabaqara izləyirdilər. Bolcların dişlərinin qıcirtısı, iri və sürətli addımlarının səsi onları yaman qorxudurdu. Qaçmaqdan yorulmuş, tövşüyür, ləhləyirdilər. Qorxu qaçanlara hər yeri yön bəirləyirdi. Yazıq tufinlər qorxu-

Tuflinlər

larından hara getdiklərini bilmədən hey qaçır, bəzən isə çıxılmazla dirənirdilər. Sağ qalanların hamısı bir istiqamətə qaçırdılar.

Qaçanlardan biri:

– Hərə bir tərəfə qaçsın, yoxsa hamımızı tutmaq rahat olacaq, – dedi.

Onun bu sözündən sonra tuflinlər pərən-pərən oldular. Elə bu vaxt qaçanlardan biri çırpıya ilişib yıxıldı. Heç biri qayıdıb ona kömək edə bilmədi. Arxasınca qaçan bolc onu yaxalayıb: “Marrı, marrı”, – deyə mırıldadı. Bu, zəfər nidası idi. Ancaq hələ də başqa bolclar tuflinləri qovurdu. Tuflinlər çarəsizcə hərəsi bir tərəfə qaçırdılar.

“Marrı”, “marrı” səsləri azalıb, nəhayət, kəsildi. Bu, qaçanların hamısının tutulmasına işarə idi. Cəmi bircə tuflin tutulmamış qalmışdı, onun arxasınca bolc qaçırdı. Bu qovhaqov xeyli vaxt idi gedirdi. Tuflin çayın üstünə yığılmış bir ağaca çıxdı. O tərəfə keçmək istəyəndə ağacın yarısının qırıldığını görüb, lap uc hissəsində dayandı. Bolc artıq onu tutduğunu sanıb yavaşladı. Asta-asta küncə sıxılan tuflinə yaxınlaşdı. Elə bu an tuflin düşmənin əlinə keçməmək üçün özünü çaya atdı. Bolc tələsik ağacdan enib çayın qırağı ilə qaçmağa başladı. Çayaşa-

ğı gedən tuflin boğulmamağa çalışır, həm də ələ keçməkdən qorxdığı üçün kənara çıxıb bilmirdi. Asta-asta bolcun olmadığı sahilə doğru üzümə başladı. Ancaq çay sürətlənmişdi. Nə qədər əlləşsə də, sahilə yetişə bilmirdi. Bacarmayacağını anlayıb, gücünü qorumaq üçün özünü axının ixtiyarına buraxdı. Sahillə qaçan bolc tuflinin şlalədən aşağıya düşdüyünü görüb, suyun üzünə çıxacağını gözlədi. Ancaq tuflin görünmədi. Bolc çaya baxıb gözlədi... gözlədi, axır çıxıb getdi. O gedəndən sonra tuflin üzə çıxdı. Ancaq hərəkətsiz idi. Beləcə axdı... axdı... daha sonra çayın lal axıntısında qırağa sürüklənib ilişib dayandı. Düz bir gün ordaca qaldı...

Günəş iki gün idi ki, görünmürdü; nəhayət, buludların arxasından çıxıb, öz şəfəqlərini şəfqətlə hər yerə səpələdi. Günəşin imisti şəfqətini hiss edən tuflin yavaş-yavaş özünə gəldi. Yorğun, gücsüz halda ayağa qalxıb, birtəhər yeriməyə başladı. O, xeyli yol getdi... Sonunda yem toplayan tuflinlərlə rastlaşdı. Onları görcək sevinib yanlarına qaçdı. Çatar-çatmaz huşunu itirib yıxıldı. Yem toplayanlar yad tuflini görüb tərəddüd etmədən öz yuvalarına apardılar. Xeyli vaxtdan sonra oyanan tuflin kömək etdiklərinə

Tuflinlər

görə onlara təşəkkür etdi. Tuflinləri onun təşəkküründən daha çox buraya necə gəlib çıxmağı maraqlandırırdı.

O təmkinlə dedi:

– Adım Susaldır. Buradan çox uzaqlarda yaşayıram. Bir gün qəfil bolclar yuvamıza hücum edərək hamımızı tutdular. Bircə mən canımı qurtara bildim. İndisə gedəcək nə yuvam, nə də ailəm var, – Susal bunları deyərkən hüznələnib qərubsədi.

Hamı bu balaca tuflinin bolclardan qurtulduğunu biləndə təəccüblənmiş, çox güclü olduğunu sanmışdı. Çünki onlardan qaçmaq asan məsələ deyildi. Hələ-hələ bu yaşda olan tuflin üçün isə bu, mümkünsüz görünürdü.

Noronun başçılığı altında yaşayan tuflinlər Susala özləri ilə yaşamağa icazə verdilər. Dəstəyə yeni qoşulan tuflin onlarla birgə yem toplayır, işləyir və yatırdı. Nə qədər yad olsa da, tezliklə özünə dost tapmış, onlarla mehribanlaşmışdı.

II Fəsil

Bundan çox-çox illər əvvəl uzaq Larpin diyarında iri gözləri, uzun burnu, bir də çox uzun buynuzları olan çeçələ barmaq boyda böcəklər yaşayırdı. Onlar özlərini torpaq zəhmətkeşləri, əməksevər tufninlər adlandırırdılar. Tufninlər torpağın dərinliklərində yuva qurub orda yaşayırdılar. Ancaq yem toplamaq üçün torpağın üstünə çıxırdılar. Torpağın səthinə çıxdıqları vaxtda bir sıra çətinliklərlə, yəni düşmənlərlə qarşılaşırdılar. Onların ən qorxulu düşmənləri isə yekə, iki qarış böyüklüyündə, qazıcı, güclü əlləri olan siçanaoxşar bolclar idi. Bolclar yer altında yaşayan tufninlərin səsini eşidən kimi, iti dırnaqları ilə gizləndikləri yeri qazır, onları tutub harasa aparırdılar. İndiyədək o tufninlərdən nə qayıdan olmuşdu, nə də səs-sorağı çıxan. Tufninlər dü-

Tufllinlər

şünürdülər ki, bolclar ələ keçirdiklərini yeməyə aparır. Hətta onların arasında belə bir şeyiə var idi ki, hansısa tufllin, bolcların tutub apardıqları tufllinlərdən birini yediyini görüb. Ancaq o tufllinin kim olduğu bilinmirdi. Bəlkə də, çoxdan olmuş hadisə idi.

Bolclar o qədər qorxulu idi ki, heç kim onların arxasınca getməyə cürət etməmişdi. Tufllinlər qorxulu düşməndən birdəfəlik xilas olmaq üçün bolcları öldürməli olduqlarını yaxşı bilirdilər. Ancaq buna cəsarətləri çatmırdı. Düşmənlə vuruşmadıqları üçün onların güclü olduqlarını sanmış, lap qorxmışdular. Savaştan qaçış onları zəif, düşmənlərini isə məğlubedilməz etmişdi. Tufllinlər düşmənlərin hücumundan qorunmaq üçün dolanbaclı yollar, bir-birlərindən aralıda yuvalar qurmuşdular.

Tufllinlərin başçısı əvvəllər cəsur və güclü olmuş, amma indi xeyli yaşlanmış Noro idi. O, gəncliyində bolclarla vuruşmuş və sağ qalması bacarmışdı. Noro bu döyüşkənliyinə və qorxmazlığına görə başçı təyin edilmişdi. Bu cür qəhrəmanlıqlardan sonra Noro özünü məsul sayır, özünəarxayınılıqla deyirdi:

– Bugünəcən olan mübarizələr bizim xeyrimizə olmayıb, ancaq indi vəhşi bolclardan qur-

tulmağın bircə yolu var; daha dərinlərə enib oralarda yuvalar salmaq. Əgər dərin qazsaq, bolclar hey qazıb, qazıb bizim burda olmadığı-mızı və başqa yerə getdiyimizi düşünüb, son-da çıxıb gedəcəklər. Onlardan ancaq bu yolla qurtula bilərik.

Noro həm başçı olduğuna, həm də keç-miş qəhrəmanlığına görə digər tufninləri özünə inandırmışdı. Ancaq qazıntılar hələ də Noronun düşündüyü qədər dərinləşməmişdi. Bir yandan qazıntılar gedir, bir yandan da bolclar hücum edib, tutduqları tufninləri aparırdılar. Hücumla- ra görə sayları getdikcə azalır, qazıntı işləri lən-giyirdi. Gecikmək onların əleyhinə işləyir, gecik-mək onlar üçün ölümə bərabər idi.

Hər hücum böyük itkilər bahasına başa gə-lirdi. Bu itkilər tufninlər arasında düşkünləşməyə səbəb olur, onları illərlə apardıqları mübarizədən soyudurdu. Mübarizədən soyuma onları məhvə aparırdı. Noro bunu duyur, işin qalmağından, tufninlərin soyumağından ehtiyat edir, onları iş-lərindən əməllicə yapışmaları üçün tez-tez təş-viq edirdi.

Sağ qalan tufninlər tutulanların yerinə də iş-ləməli olurdular. Hər hücumdan sonra Noro təmtəraqlı və şücaətli çıxışlar edir, tufninləri hə-

vəsləndirirdi. O bilirdi ki, tufllinlərə yalnız belə sözlər ümid verir, dəyanətlərini artırır. Hər məğlubiyətdən sonra deyirdi:

– Məğlubiyət dəyişə biləcəyimiz şeydir. Biz bu savaşda çox itki verdik, sevdiklərimizi, yoldaşlarımızı itirdik. Ancaq keçmişlə yaşamaq olmaz. Keçmişimiz, məğlubiyətlərimiz dərs almağımız üçündür. Keçmişini unudun. Onu göz yaşlarınızla deyil, qəzəbinizlə anın. Qəzəb sizə güc verəcək. Düşmənlə qarşılaşmaqdan, onunla savaşmaqdan qorxmayacaqsınız. Onlar bizim müvəqqəti düşmənlərimizdir. Əbədi düşmən ola bilməzlər. Olan oldu. İndi biz sevdiklərimizin intiqamını almaq üçün onların da yerinə işləməli, savaşmalıyıq. Ümitsizliyə qapılmamalıyıq. Məğlubiyətdən çox zəfəri düşünməli, onu xəyal etməliyik. Bu bizi daha əzmli edəcək. Bəli, məğlub olub uduzmuşuq. Hər məğluba qisas lazım olduğu kimi, bizə də qisas lazımdır. Qisas indi düşmən tərəfindən tutulmuş, öldürülmüş olanların yerinə işləməkdədir. Biz zəhmət çəkəcəyik, işləyəcəyik, işləyəcəyik, nəhayət, onlardan xilas olacağıq. Xilas və azadlıq həmişə baha başa gəlir. Gedənləri daha düşünməyin. Hər şeyə ləyaqətlə dözmək lazımdır. Onları və olanları düşünüb təəssüflənməklə düşməyə kömək etmiş oluruq.

Tuflinlər Noronun bu dediklərindən sonra daha çox qazmağa başlayırdılar. Onlar bütünlüklə Noroya inanırdılar.

İnandığın kəslərdən xoş söz eşitmək həmişə ümid bəxş edir; bu, tuflinlərdə də belə idi.